

Δυο ξένοι υπουργοί οικονομικών στην Αθήνα μέσα σε 4 ημέρες...

Το προχθεσινό ταξίδι Σόμπλε στην Αθήνα δεν πρέπει να περάσει σαν μια απλή προεκλογική κίνηση της Μέρκελ ή σαν μια επιπλέον επίδειξη γερμανικής ισχύος στην ούτως ή άλλως υποταγμένη και εξαρτημένη κυβέρνηση των Αθηνών. Με ανάλογο τρόπο η αυριανή επίσκεψη του Αμερικανού υπουργού Οικονομικών κ. Τζακ Λου δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν μια απλή επίσκεψη προετοιμασίας του ταξιδιού του πρωθυπουργού στις ΗΠΑ τον Αύγουστο...

Οι Γερμανοί, όσο και οι Αμερικανοί, έχουν κάθε λόγο λόγο να ανησυχούν για τις προοπτικές της κατάστασης στην Ελλάδα. Οι Γερμανοί γιατί φοβούνται ότι το όραμα μιας γερμανικής Ευρώπης κινδυνεύει να αποσταθεροποιηθεί με επίκεντρο την χώρα μας και οι Αμερικανοί γιατί φοβούνται ότι η δεσποτική γερμανική εμμονή στην πολιτική της λιτότητας, που ανακυκλώνει την ύφεση στην Ευρώπη, μπορεί να επηρεάζει αρνητικά την αμερικανική οικονομία, να βλάπτει τα γεωπολιτικά τους συμφέροντα στην περιοχή, αλλά και να βάζει σε κίνδυνο την μεταπολεμική ισορροπία δυνάμεων στη Ευρώπη.

Επιπλέον, Γερμανία και ΗΠΑ γνωρίζουν πολύ καλά ότι μια 6η χρονιά ακάθεκτης ύφεσης στην Ελλάδα χωρίς εμφανή και πειστικά σημάδια ανάπτυξης να επηρεάζουν την πραγματική οικονομία, θα αποδιοργανώσει τελείως το ήδη ετοιμόρροπο πρόγραμμα προσαρμογής και θα οδηγήσει σε πολιτική αστάθεια που δύσκολα θα μπορούν να ελέγξουν οι δυνάμεις που βρίσκονται σήμερα στην εξουσία.

Η αναπτυξιακή κίνηση για τη δημιουργία επενδυτικής τράπεζας για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις εκτός από καθυστερημένη είναι ενδεικτική του αδιεξόδου και του wishful thinking. Είναι ενδεικτική του αδιεξόδου διότι έμμεσα παραδέχεται την κατάσταση ζόμπι των Ελληνικών τραπεζών παρά την «επιτυχημένη» ανακεφαλαιοποίησή τους καθώς και το αμετάβλητο της γραφειοκρατίας παρά την «πρόοδο» των μεταρρυθμίσεων. Είναι wishful thinking διότι, όπως έγραψε η **Handelsblatt**, το γερμανικό δάνειο των 100 εκατ. ευρώ από την κρατική αναπτυξιακή τράπεζα KfW θα πρέπει να εγκριθεί από την γερμανική Βουλή, λόγω του πιστωτικού κινδύνου που περιέχει.

Από την άλλη, οι θεατρικές κινήσεις της τελευταίας στιγμής, όπως η μείωση του ΦΠΑ, για την αύξηση των εσόδων που αναπόφευκτα καταρρέουν, χρησιμεύουν περισσότερο σαν άλλοθι για τη συνέχιση της ίδιας αποτυχημένης οικονομικής πολιτικής - μεταφέροντας μάλιστα την ευθύνη στους αναξιοπαθόντες πολίτες - παρά σαν εργαλεία διεξόδου. Και βέβαια ούτε οι διαθεσιμότητες και απολύσεις μπορούν να έχουν δημοσιονομικό όφελος όταν οι μηχανισμοί ανισότητας και ευνοιοκρατίας παραμένουν αλώβητοι στα άδυτα του δημοσίου τομέα και της Βουλής. Η υποκρισία και η φαυλότητα περισσεύουν και παρότι αποκαλύπτονται παραμένουν στο απυρόβλητο.

Σε αυτό το κλίμα, οι επισκέψεις των υπουργών Οικονομικών των δύο μεγάλων «προστάτιδων» δυνάμεων, αποκτά ξεχωριστή συμβολική, αλλά και πρακτική σημασία. Μπροστά στην επικείμενη περαιτέρω επιδείνωση των οικονομικών και πολιτικών δεδομένων της χώρας, με προάγγελους την αναμενόμενη αύξηση στην υστέρηση των εσόδων, την αύξηση του δημοσίου χρέους, την ανεξέλεγκτη προέλαση της ανεργίας, τα επερχόμενα νέα λουκέτα και βέβαια την πολιτική ένταση που όλα αυτά μεταφέρουν, δεν μπορεί παρά να φουντώνει η συζήτηση για την ομαλότερη δυνατή μετάβαση σε μια πραγματικά βιώσιμη, οικονομικά και πολιτικά, επόμενη ημέρα για την Ελλάδα και μέσα από αυτήν για την

Ευρώπη.

Και μπροστά σε όλα αυτά τι λέει η εγχώρια εξουσία, τι λένε οι πολίτες; Όσοι παρακολούθησαν την εκδήλωση του Ελληνογερμανικού Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου με κεντρικό ομιλητή τον Σόιμπλε και συνομιλητές τους υπουργούς κ.κ. Χατζηδάκη και Στουρνάρα, θα άκουσαν στον Χαιρετισμό, που απηύθυνε ο πρόεδρος του επιμελητηρίου κ. Μ. Μαΐλλης, την αναφορά στην «μάχη» που είχαν δώσει οι δύο υπουργοί την προηγούμενη νύχτα στην Βουλή. Ήταν μια έκφραση ειλικρινής και αποκαλυπτική. Πράγματι οι υπουργοί, η κυβέρνηση, είχαν δώσει «μάχη» στη Βουλή εκείνο το βράδυ της 17 Ιουλίου, όπως και πολλές άλλες κοινοβουλευτικές «μάχες» τα τελευταία τρεισήμισυ χρόνια. Αλλά «μάχες» για ποιον; «Μάχες» απέναντι σε ποιους;

Η αίθουσα της εκδήλωσης ήταν μια μικρογραφία, ένα thumbnail της εικόνας που θέλουν οι Γερμανοί για την Ελλάδα καθώς και με ποιους πιστεύουν ότι αυτό το σκηνικό μπορεί να στηθεί καλύτερα. Και κατ'επέκταση μια μακέτα του Μεσογειακού συγκροτήματος. Δημοσιογράφοι δεν υπήρχαν. Διότι η κριτική και η γνώμη των πολιτών δεν λαμβάνεται υπόψιν. Όπως άλλωστε είπε ο Σόιμπλε σε συνέντευξη στον ΣΚΑΙ, ότι δηλ. σε μια δημοκρατία – όπως εκείνος την εννοεί – οι «κακές γλώσσες» δεν λαμβάνονται υπόψιν.

Αυτό που δεν είπε είναι ότι του αρκεί να συνομιλεί με εκείνα τα τμήματα της αστικής τάξης, τα οποία μπορεί να μην διακρίνονται για την εθνική τους συνείδηση, αλλά μπορούν να εκφράζουν τα γερμανικά συμφέροντα στην Ελλάδα. Όταν ο πρωθυπουργός της χώρας συνεργάζεται ακόμη με όλες τις παραβατικές γερμανικές εταιρείες, είναι ικανοποιημένος με μερικά εκατομμύρια από τους εφοπλιστές και δεν εισπράττει ούτε ένα ευρώ από την κάθε λίστα Λαγκάρντ, τι παραπάνω να αξιώσει ο Dr. Σόιμπλε; Έχει τον άνθρωπό του. Και όλοι μαζί δίνουν την «μάχη».

Και κρατούν την εξουσία παρότι στην πραγματικότητα δεν ξεπερνούν το 25-30% της ελληνικής κοινωνίας – αυτό που καταγράφεται στα ποιοτικά χαρακτηριστικά των δημοσκοπήσεων ως «ικανοποιημένοι» – έχοντας ακριβώς απέναντί τους ένα ανάλογο ποσοστό παλιών και νέων φτωχοδιάβολων που καιροφυλακτούν. Και κοντά τους νοιώθουν απειλητική την ανάσα του υπόλοιπου μισού πληθυσμού καθώς βιώνει τα οικονομικά και ψυχολογικά του όρια. Και κρατούν ακόμη την εξουσία γιατί τον κοινωνικό τόνο τον δίνει ακόμη μια γενική αίσθηση κούρασης και απάθειας για το πολιτικό σύστημα και μια αίσθηση αδυναμίας ότι αυτό θα μπορούσε να αλλάξει.

Σε αυτό το πολυδύναμο και γεμάτο προκλήσεις αλλά επιφανειακά αδρανές και απογοητευτικό περιβάλλον, οι δυο ξένοι υπουργοί οικονομικών δεν έρχονται στην Αθήνα, μέσα σε 4 ημέρες, απλά για να φωτογραφίσουν το σήμερα και να φύγουν. Έρχονται κυρίως για να φωτογραφίσουν το άμεσο μέλλον της χώρας και να το επεξεργαστούν σύμφωνα με τις δικές τους επιδιώξεις.

Δ. Τρικεριώτης([Follow on Twitter](#))